

[Glistrup.]

Går det så, som jeg håber at det vil gå, nemlig at den danske befolkning siger et dundrende nej til dette forslag til lov om omkostningsdæmpende ydelse, således at vi virkelig kan få alternativet: offentlige besparelser, det klare alternativ, der samler 112 mandater bag sig i dette ting, så vil vist alle, også de fire forligsparter, være enige om, at konsekvensen af et sådant dundrende nej ikke bare er det formelle, at loven om omkostningsdæmpende ydelse er faldet, men det er også, at vi har opnået, at vi har fået rensset luften for alle de andre mærkelige tanker om nedskæring af besparelsesmulighederne til de 1.550 mill. kr., om at vi skal have denne tvangsopsparing, og hvad der ellers er af grimme tidsler i den buket, som de fire forligsparter har præsenteret os for.

Men det er nødvendigt, hvis man vil bruge denne den eneste realistiske vej for at spærre for det lovforslag, der her er tale om, at man allerede i aften besinder sig på, at man godt kan — når det gælder om at nå et lykkeligt resultat for landet — tillade sig at være i stue med fremskridtspartiet og være med i et fælles initiativ for at vi kan samle disse 60 underskrifter, for at det danske folk kan få lov til at tale, for at det danske folk kan få lov til at sige, om det virkelig kan godtage, at man kommer til et sådant resultat, som man er kommet til efter at have fået sammensat det folketing, vi har fået, og hvor det jo er blevet sagt, at de ansvarlige partier har sluttet sig sammen.

Må jeg slutte med at erindre om, hvad mit partis ordfører ved første behandling sagde om disse ansvarlige partiers sammenstemtlen om dette forlig. Det er jo simpelt hen sket efter devisen: her gælder det bare om at komme af sted; så hellere komme galt af sted end slet ikke komme af sted. Det, der i virkeligheden er sket med dette helt umulige kamelslugerforlig, som hr. Knud Jespersen kaldte det, er, at man har handlet efter denne devise, og nu er der så megen prestige i det, at der kun går én vej tilbage

til fornuften, vejen over grundlovens § 42, vejen over at spørge det danske folk ved en folkeafstemning.

Christophersen (V):

Jeg synes, at debatten her ved andenbehandlingen har været præget af nogen forvirring. Der har også været fremført synspunkter, som jeg godt vil benytte lejligheden til at kommentere mere for at forhindre misforståelser i yderligere at brede sig.

Jeg vil godt starte med et principielt synspunkt, som hr. Schlüter, men også nogle af de øvrige ordførere, var inde på, idet de sagde, at de forhandlinger, der er gået forud for dette forlig, har fundet sted bag lukkede døre. Der er ikke nogen overensstemmelse, sagde de, mellem de synspunkter, statsministeren gav udtryk for i sin åbningstale, og så det faktiske forløb.

Til dette vil jeg godt sige, at det udvalgs arbejde, der har fundet sted om de økonomiske problemer, naturligvis i allerhøjeste grad har måttet være retningsgivende for regeringens og regeringspartiets vurdering af, hvor de politiske kompromismuligheder lå. Vi har i efterhånden adskillige uger gennemført et meget omfattende opklaringsarbejde i det politisk-økonomiske udvalg. På grundlag af dette arbejdes forløb var det klart, at regeringen måtte forsøge at danne sig et indtryk af, hvor kompromisets muligheder lå.

Dernæst var det klart, at hvis man sigtede mod en politik, hvor også hele dyrtidsreguleringen og de virkninger, den ville have på omkostningsudviklingen, skulle tages med — og det var noget meget afgørende for regeringen — så kunne man næppe forvente en sådan politik gennemført, medmindre man forud for beslutningerne havde et indtryk af, hvor socialdemokratiet med hele dets historiske placering og tilknytning til arbejdsmarkedet befandt sig. Så man skal såmænd ikke undre sig så meget over, at venstre og regeringen har brugt tid på at undersøge socialdemokratiets holdning til problemerne. Jeg tror, at enhver anden re-